

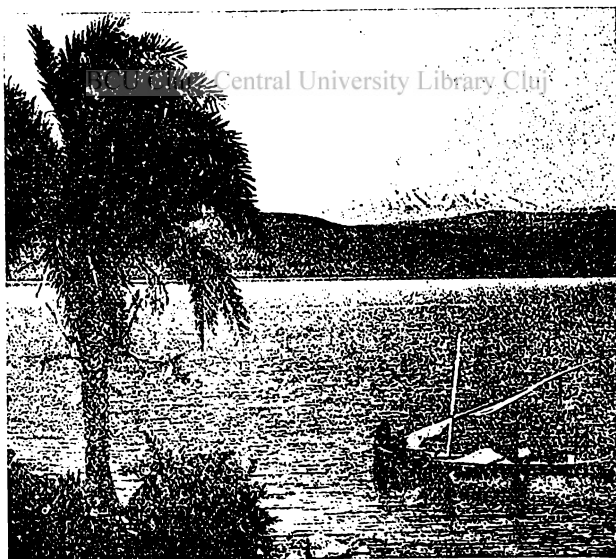
VESTITORUL CREȘTIN

Organul Comunității Baptiste Române Nr. 2 din București

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. Păunașul Codrilor 79
BUCUREȘTI, VI

ABONAMENTUL :
Pe un an lei 60
Pe 6 luni lei 30

LACUL GHENEZARET ȘI MUNTELE HERMON

ISUS E VIU!

Câtă însemnătate au aceste trei cuvinte! Acest adevăr să fie trâm-bițat unei lumi frământată de ne-siguranța apăsătoare a viitorului, unei omeniri, care ațipită într-o condamnabilă letargie spirituală, s'a mărginit a înregistra în istoria ei evenimentul învierii lui Isus, ca apoi să deslănțuiască un poto-p de critici, de aprecieri răulăcioase, un noian de hazuri necuviincioase, sau într'un alt caz tot atât de rău, să înecă adevărul acestei învieri într-o mare de forme și rituri să-răcăcioase, înrudite cu riturile pă-gâne ale popoarelor de înaintea nașterii lui Isus și înflorite, im-bogățite, spoile cu mireasma nu-melui Său, după moartea Lui, vouă tuturor celor de mai sus, fie astăzi **zis: Isus e viu!**

Regina Maria Stuart, ce a dom-nil în Anglia prin anii 1570, trimise odată, un curier cu un ordin secret către șeful poliției dintr'un mare oraș. Acel ordin conținea în-cuviințarea ei de regină la ucide-rea și chinuirea în chip sălbatic a tuturor acelora ce vor fi dove-diți ca pocăiți și boțeați în cre-dința curial apostolică.

Trimisul ei a poposit într-o seară în casa unei familii, unde s'a lau-dat cu misiunea lui specială. — Dumnezeu, însă, a influențat in-mele celor ai casei, și îndemnată de Duhul Sfânt, femeia schimbă în timpul nopții ordinul curieru-lui cu o hârtioară albă pe care o puse în locul ordinului.

Ajuns la ținta călătoriei sale, tre-buind să facă dovadă misiunii lui, curierul constată cu surprindere, că ordinul scris chiar de mâna reginei, prevăzută cu sigiliile pu-

lerei regale, devenise un petec de hârtie albă, nevinovată.

S'a înapoiat spre capitală, con-vins că planul reginei va fi totuși executat, suferind doar o mică a-mânare. Dar, vai! Intors în capi-tală îl doborî vestea: Regina a murit!

Ca un ecou din altă lume îi ră-sună în inimă: **Isus e viu!**

Și apoi cele mai întărite docu-mente, nu devin ele oare în fața unei forțe majore, simple pețece de hârtie? Cu cât mai mult căr-țile voastre, oameni răi, în fața A-tot-Puternicului Creator și stăpân, cu cât mai mult credințele voastre formulate pe hârtie și tot de voi călcate în picioare, aflați azi: **Isus e viu!**

Noi vom trece ca și înaintașii noștri, fața acestui pământ își va schimba înfățișarea, ceea ce azi mândria noastră, mâine va fi ru-șinea epocii noastre. Totul ce naște și trăiește, moare. De aceea opre-ște-te o clipă omenire grabită, fără țință și meditează asupra adevăru-lui etern: **Isus e viu!**

Cunosc istoria tragică a unei fa-milii Israelite, bine situată. Singura fiică, crescută în desmierdări și ambiții aflase și auzisă că „**Isus e viu**”. Cum se poate?

Inima ei gingașă începu să în-trebe, să cercezeze și cumpără dela o prietenă creștină un Nou Testa-ment. —

O nouă lume i se deschise, o țară unde Isus domnește, unde co-rurile îngerești slăvesc pe Isus Na-zarineanul pentru că a murit ca un Miel Dumnezeesc, pentru mij-locirea prin sângele Său între

Dumnezeu și o omenire vicleană, decăzută.

Din ochii ei visători se citea dorul după vecinică lumină și pace nesfârșită. Părinții o amenințau cu desmoștenirea, cu isgonirea, dacă o vor mai afla citind în acea carte.

După câțva timp, ajunse pe un pat de spital, doborâtă de o bouă ce nu iartă. În ultimele ei clipe, tatăl ei cu inima frântă de durere, căuta să-i spună lucruri care păreau că interesează pe fiica lui iubită. Dar privirea ei era ațintită în depărtare și deodată, ca trezită dintr'un vis, scoase cu mâna ei slăbită, de sub perna ei, un Nou Testament. Privind ținută în ochii părintelui ei, zise: Tată, I'am primul din dragostea unor vizitatoare, față de stăpânul lor. Această carte mică mi-a îndulcit clipele amare ale suferinței mele îndelungate.

Tată, **Isus e viu**. Tată, îl iubesc, la El vreau să merg. Tată, iartă-mă, dar te rog primește-l și trăiește pentru El.

Imi promiți, tată? întreba înecat de plâns și sbucium suflesc, fiica slăbită de atâta suferință.

Stăruitoare îl caprinse, rugătoare îl privi în ochi. „Tată, implinește-mi ultiima dorință”. „Da; și-o implinesc, fu răspunsul tremurând

al părintelui mișcat, „Atunci, tată, la revedere, într'o lume mai bună”.

Rece, la lumina scundă a unei odăi umede de spital, zăcea corpul neînsușleț al unei ființe, care în ultimele ei clipe din viață căstigate pe tatăl ei, pentru Isus cel viu. O creștină bună plecase spre țărnicurile eternității, de unde și azi ne vine tainic vestea îmbărbătătoare; când totul moare, când totul trece, voi creștini ațevărați, cântați: **Isus e viu!**

Biserica rabinică, voi, urmașii profeților din trecut, care desconsiderați vestea învierii lui Isus, azi le îmbrățișează fiica la suferindă, Biserica pur Evanghelică, ce se luptă a rezista valurilor lumii, cu tot formalismul ei, aștepta-veți să înțelegeți că Isus e viu, până îl vei vedea venind în slavă? Isus e Viu, vă spunem azi, Isus a înviat și El trăește, se vestește tuturor, care avari viață și suflare. Căutați-L în umila carte: Biblia, și trăiți în El, cu El, renăscuți din Duhul Său veți înțelege Paștele pe care îl serbează creștinătatea întreagă, de atâtea veacuri în necunoștință.

Sărbătoarea Paștelui fără învierea lui Isus, în inimile noastre, este o zi fără soare, un chip fără viață. —

VICTOR

ZIUA RĂSTIGNIREI DOMNULUI ISUS

de W. A. Sloan

Se susține de către toți creștinii, că Domnul Isus a fost răstignit Vineri, spre seară, și a înviat Duminică, în zorii zilei, stând astfel în mormânt două nopți (Vineri și Sâmbătă) o zi întreagă (Sâmbătă) și o mică parte din Duminică. Se mai adaugă de către unii și explicațiunea că Evreii obicinuesc să socotească și o parte

din zi sau noapte ca și o zi întreagă formală din 24 ore.

Astfel părțicia de timp de Vineri este socotită o zi, Sâmbătă, o altă zi iar părțicia de timp de Duminică iarăși o zi, deci scot la socoteală trei zile.

Nu trebuie să fim mari învățați ca să vedem că această socoteală nu are nici un sprijin biblic și

este în deplină contradicție cu cele spuse de Domnul Isus, la Ev. Matei 12. 40: *Căci după cum Iona a stat TREI ZILE ȘI TREI NOPTI în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta TREI ZILE ȘI TREI NOPTI în inima pământului.* Aceste cuvinte sunt întărite și de Ev. Marcu 10. 31: Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor; ei îl vor omori și a treia zi, după ce-l vor omori, va învia; iar Evanghelia după Luca, 24. 21, scrie: „*iată că astăzi este a treia zi decând s'au întâmplat aceste lucruri.*”

Dar nu este numai atât. Dacă Isus a fost răstignit într-o Vineri, atunci profețiile Vechiului Testament cu privire la ispășire, nu sunt îndeplinite.

Știm că toate jertfele de Paști ale Vechiului Testament erau preînchipuitoare jertfei lui Isus, adevăratul Miel de Paști „care a purtat păcatul lumii“.

Cele poruncite cu privire la Mielul Pascal, trebuiau să se împlinească în Isus. După rânduiala lăsată de Dumnezeu, prin Moise, mielul de paști trebuie să fie ales la 10 Nisan (Exod. 12. 3) și junghiat la 14 Nisan, în seara înaintea zilei de 15 Nisan. Pentru o înțelegere mai clară, reamintim că Evreii socotesc ziua începând de cu seară.

În fața acestor temeiuri, se pune întrebarea:

În ce zi a fost răstignit Isus? Deoarece Domnul Isus a stat trei zile și trei nopți întregi se ridică în mod firesc întrebarea de mai sus. Cât de bogată închipuire am avea, tot nu putem admite că de Vineri seara până Duminică dimineața sunt trei zile și trei nopți. Atunci, care este adevărul?

În Ev. Marcu 15 v. 42—43 găsim scris: „Când s'a înserat, fiind-

că era ziua Pregătirii, adică ziua dinaintea Sabatului, a venit Iosif din Arimateea... a îndrăznit să se ducă la Pilat, să ceară trupul lui Isus.“ Deoarece Sămbăta la Evrei era Sabatul s'ar părea că răstignirea a avut loc Vineri. Dar trebuie să mai ținem seamă și de faptul că Iudeii mai aveau și alte sabbate, în afară de Sămbăta dela sfârșitul săptămânii. Prima zi a Paștilor era întotdeauna socotită ca sabbat. Aceasta reese deslușit din cuprinsul cap. 12 din Exod, cap. 23 din Levitic și 28 din Numeri.

Întrebarea este deci, dacă Sabatul de care scrie Ev. Marcu este Sabatul săptămânal sau prima zi a Paștilor. Din fericire, îndoiala în această privință este risipită. În Ioan 19. 14 citim: „Era ziua pregătirii Paștilor“. Acela zi nu era ziua de Vineri, ziua de dinaintea sabbatului săptămânal ci era „ziua dinaintea (din ajunul) Paștilor, care nu putea să fie decât Miercuri. Domnul Isus a fost răstignit în această zi și a murit la ceasul în care Mielul de Paști, urma să fie junghiat, după Legea lui Moise. La Exod 12. 6 găsim scris: Să-l păstrați (Mielul) până în ziua a patrusprezecea a luni acesteia (Nisan) și toată adunarea lui Israel să-l înjunghie seara. În textul evreesc se află scris: Să-l înjunghie între două seri — adică după ce trecu ziua și o nouă seară se apropie, cecece la Evrei era ora 6, la apusul soarelui.

Dacă Miercurea este admisă ca ziua răstignirii, întreaga scriptură se află într-o frumoasă armonie, iar profețiile și jertfa ce preînchipuia pe Isus, se împlinesc.

Isus a fost adevăratul Miel, fără de cusur (Exod 12. 5) Evrei 9. 14,

I Petru 1. 19, ales la 10 Nisan.

Mai jos vom vedea cum se lămuresc cuvintele scripturei, nefiind nici o contradicție în Biblie.

La Ev. Ioan 12. 1 găsim scris că Domnul Isus a făcut o călătorie la Betania și în ziua următoare, Sâmbătă, a avut intrarea triumfală în Ierusalim. Ioan 12. 12.

Ajunul Paștilor fiind admis ca Miercuri, urmează deci că Paștele în acel an a căzut într-o Joi. Cu 6 zile mai înainte, adică Vineri, Isus a sosit la Betania. În aceea seară a luat cina în casa lui Simon Leprosul. După cină, Iuda s'a dus la preoții cei mari cărora le-a vândut pe Mântuitorul, pe 30 arginți, adică exact prețul arătat de profeți (Zaharia 11. 12).

Vânzarea a avut loc Vineri seara, însă după felul Iudeilor de a socoti zilele, era în realitate începutul Sâmbetei, deoarece Sabatul începuse încă dela asfințitul soarelui din ziua de Vineri, și care purta data de 10 Nisan. Astfel s'a împlinit rânduiala cu alegerea Mielului de Paști. Răstignirea a avut loc după 4 zile adică Miercuri 14 Nisan „între două seri“ adică la apusul soarelui, când ziua de Miercuri înceta și se însera spre Joi, înlocuind cum spune Ev. Luca 23. 54: Era ziua Pregătirii și începea ziua Sabatului (desigur, nu cel săptămânal).

Domnul Isus a stat în mormânt trei zile încheiate: Joi, Vineri și Sâmbătă și trei nopți încheiate: Miercuri, Joi și Vineri, adică tocmai cât a spus El.

Se mai poate spune că, dacă Isus a fost răstignit Miercuri, iar

Paștele a căzut Joi, atunci El n'a ținut Paștele, sau l-a ținut la timp nepotrivit, cecace era oprit. Este adevărat că Legea poruncește o severă păzire a Paștilor, care trebuia ținut la 15 Nisan, însă nu era ca Legea Mezilor și a Persilor, ce nu se putea schimba.

După cele scrise la cap. 19 din Numeri, erau două excepțiuni, care îngăduiau unui Iudeu să țină Paștele în acel timp decât cel hotărât.

În Ev. Ioan 13. v. 1—11 vedem că Domnul Isus a ținut Paștele înainte de timp. Mai departe, în Ioan 13. 27 Isus a spus lui Iuda: „Ce ai să faci, fă repede“ și din v. 29 reese delușit că ucenicii credeau că este vorba despre cumpărăturile necesitate de praznicul Paștilor ce urma să vină. Aceasta mai este întărită și de faptul că Iudeii ceilalți au ținut Paștele mai în urmă.

În Ioan 18. 28 găsim scris că Iudeii n'au intrat în odaia de judecată a lui Pilat, ca să nu se spurce și să poată mânca Paștele. Fiind ziua de dinaintea Paștelui, ei nu mai aveau timp pentru a se curăți și a se pregăti pentru paștele de a doua zi.

Iată cum scriptura se află în deplină armonie, iar toate părțile susținute de oameni sunt înălțurate.

...și au schimbat slava Dumnezeuului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare.

Romani 1. 23.

Mulți cad din credință, pentru că se abat din calea spre cer să ia pe ascuns din florile înșelătoare ale lumei.

Lumea ne poartă la fel ca și cătărul lui Absalom: Când ne este mai greu, ne lasă spânzurați de stejar.

A F I C U ...

...Și au priceput că fuseseră
ca Isus (Fapt. Ap. 4. 13)

O zicătoare din multele zicători sună astfel: *Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești.*

Apostolul despre care vorbește versetul de mai sus erau cunoscuți nu numai ca fiind oameni necărturari dar chiar simpli. De unde dar măiestria cuvintelor și îndrăzneala sigură cu care le rosteau? Toate acestea au pus în uimire clica fariseilor. De unde, mă rog, toate acestea? Chitind ei în stânga și 'n dreapta mintea li s'a luminat de-un gând: *au priceput că fuseseră cu Isus.*

Tovărășia cu Isus le-a dat acea putere de a mărturisi cu îndrăzneală și înțelepciune despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu. Iată niște cuvinte cari, pe noi, creștinii de azi, ne interesează în cea mai mare măsură. Poate să *priceapă* cineva când stă de vorbă cu noi că *suntem* cu Isus? Este vorbirea aceea PLINĂ DE HAR și DREASĂ CU SARE?

Dar dacă n'avem prilejul să stăm de vorbă cu cineva despre lucrurile Impărăției lui Dumnezeu — lucru care se întâmplă destul de des — este atitudinea, îmbrăcămintea sau purtarea noastră în așa fel încât acei cu cari avem de-a face să *priceapă* că *suntem* cu Isus? Că nu suntem *asemenea* fiilor veacului acestuia?

Cu multă durere trebuie să vezi câte un creștin sau creștină din a cărui îmbrăcăminte, vorbire și fel de a fi, ar fi greu să recunoști că *a fost* sau *este* cu Isus. Se pare că oamenii între care îi obligă ocupația zilnică să stea, au o înrăurire puternică asupra unora — iar alții de bună voce caută prietenii cu oamenii lumii aceștia a căror purtare, vorbe ușurate și glume proaste le împrumută.

Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești.

Te aduni cu copiii lui D-zeu cari stau în legătură cu Isus, va cunoaște oricine lucrul acesta. Te aduni cu prietenii și tovarășii stricați ai acelor lumi deasemenea se cunoaște. Ori cât ai fi de simplu, în tovarășia lui Isus devii înțelept și plin de chibzuială în purtare și vorbire; și oricât ai fi de înțelept și înălțat în tovarășia lui Isus devii umilit iar înțelepciunea o dovedești în felul de purtare și vorbire (Romani 12. 3, Iacov 3.13).

Așa dar a fi cu Isus sau a fi cu lumea. Ce alegi?

Cred că un creștin sincer, adevărat dorește să fie oricând și întotdeauna cu Isus.

EUGENIA

Cărțile rele sunt vălvătai de iad.

Răspândirea revistei nu cere osteneală
ci bunăvoință.

PRIN MOARTE, VIAȚA

Pe când vapoarele nu erau așa de perfecționate și solid construite cum sunt azi, o corabie a fost cuprinsă în mijlocul oceanului de o furtună groznică care-i produse o mare spărtură la una din tălpile sale.

Apa începu a curge înăuntru și în câteva clipe partea de jos a corăbiei era plină de o mare cantitate de apă. Scufundarea vasului era de neînlăturat. Atunci căpitanul spuse: „Există numai un singur fel de salvare: Cineva trebuie să-și primejduiască viața și scufundându-se în apă să astupe spărtura, ca să nu mai intre apa. Cine vrea să se jertfească? Oamenii se uitau unul la altul. Cine vrea să facă aceasta? Cine va face aceasta? După o clipă de tăcere apăsătoare, pași un bărbat în față și zise: „Eu vreau să încerc!“ Se cufundă în apă. Cu spaimă constată că nu era numai o singură spărtură ci trei. Astupă pe prima, pe a doua și înfârșit pe a treia. După ce astupă pe a treia spărtură, puterile îl părăsi complect și n'a mai putut eși la suprafață. Pompele se puse din nou în funcțiune și după ce toată apa a fost scoasă afară, căpitanul a putut să anunțe: „*Suntem salvați!*“

Dar ce-i cu bărbatul acela curajos, salvatorul nostru? Când corpul lui a fost scos afară din apă era mort. L-au luat, l-au întins pe puntea vasului, îi îmbălșămă corpul, iar când au sosit în

țară, socotiră de bine a-i face un monument cu inscripția: „*Prin moartea acestui om, avem noi viață!*“. Sub această inscripție se punea cili numele tuturor aceluia care au fost salvați prin moartea aceluia care era acolo îngropat. Așa au știut ei cinsti amintirea aceluia, a căror viață ei i-o datorau.

Cum onorăm noi amintirea Aceluia, căruia noi datorăm viața noastră vecinică? Suntem datori Să-L onorăm și niciodată să nu-L uităm. El însuși a poruncit aceasta la ospățul acela sfânt când a spus: „*Aceasta să faceți spre amintirea Mea!*“

Desigur să-L onorăm, dacă ne socotim credincioși și vrednici de a ține această sărbătoare, să fim cu inima plină de recunoștință. Dar El merită mult mai mult din partea noastră. Să așezăm în inima noastră această lege a recunoștinței și dragostea noastră întregă Lui să-I aparțină. Și totuși cât de puțin luăm aminte, că prin moartea lui Isus avem noi viață.

Voi trăiți așa ca și când Isus niciodată nu ar fi murit pentru păcatele voastre. Nu aveți niciodată dreptul de a vă gândi la moartea Lui, dacă iubiți păcatul, din cauza căruia trebuie totuși să muriți. Tu deasemenea? Vrei și tu deasemenea cititorule, să mori în păcatele tale și prin aceasta să mergi în pierzare?

TR. I. B.

Lasă să vadă protivnicul tău că trăești în legătură cu Dumnezeu, iar Dumnezeu să vadă că te încrezi în Dânsul.

Mulți zidesc fără să pună temelia. Ei fac asemenea Fariseilor, cari curăță partea dinafară, iar lăuntru rămâne murdar.

SĂ NU-ȚI IMPIETREȘTI INIMA

Soarele încălzea cu putere ținuturile pietroase ale Iudeii. Pe drumul ce pornea din spre Ierusalim, în depărtare, aproape de orizont, se zărește un punct negru ce pare a înainta încetșor spre dealul Golgota.

Ce să fie oare?... Este ceva neobișnuit. O învălmășeală teribilă, dar iată acum se poate desluși mai bine și în timp ce înaintează se aud țipete, vorbe grele, baljocuri, formând o încurcătură de cuvinte amestecate cu bocete de femei.

În sfârșit se apropie, iată trece înainte, acum se vede deabinelea. O lume imensă. Un grup de soldați romani înarmați cu lăncii înconjurau din toate părțile pe un *Om* cu totul neobișnuit prin felul Său de purtare, căci deși era în astfel de împrejurare, privirea Lui era blândă ca și a unui miel dumnezeesc, fața Lui era palidă și trăda multă suferință, pe umăr ducea o cruce mare și grea de lemn, sub a căruia greutate căzuse de mai multe ori.

Era torturat în mod sălbatec de unii din acei ce-L înconjurau, în timp ce El era gata să mângâie și să ierte. Odată ajunși în vârful dealului, crucea este lăsată jos. Se face o groapă în pământ și la ordinul unui sutas, *Om*ul ce semăna cu un Miel Dumnezeesc își întinde brațele pe cruce, iar soldatul cu inima de fiară, pune mâna pe ciocanul greu de fier, în cealaltă ținând un piron pe care-l fixează, lovind cu putere, în timp ce sângele divin se prelinge pe pământul înfierbântat de soare. Apoi operațiunea se repelă cu a doua mână și în sfârșit călăul strigă: „Gata.“

Crucea grea este ridicată în sus și fixată în groapa făcută mai dinainte, și iată-L pe Fiul lui Dumnezeu suspendat între cer și pământ! De cue atârnă acum toată greutatea corpului Său.

Chinurile au ajuns la culme. Fruntea Lui senină se încrețește, ochii Lui blânzi se întunecă, iar buzele Sale se învinețesc de tortura grozavă ce au oamenii să i-o producă.

O! Omule, tu care de atâtea ori ai fost mângâiat, ajutat și vindecat de felurite boli de acest Isus, tu căruia ți-a dat pâine și pește când erai flămând, cine te-a îndemnat să faci o așa de mare nelegiuire?... „Tată, iartă-i că nu știu ce fac.“ — se auzi glasul Său stins — apoi... „Mi-e sete...“ — și în cele din urmă: „S'a sfârșit.“

Îndată după ce rostise ultimul cuvânt, natura întregă s'a tulburat. Pământul s'a clătinat din temelii, soarele n'a mai putut să privească pe Creatorul său cum este osândit de oameni și s'a întunecat, piatra n'a putut să suporte o asemenea priveriște și a trebuit să plesnească, să se despică. (Matei 27, 15). —

Și acum, tu care întâmplător citești simplele mele rânduri, poți să rămâi nepăsător la evenimentul ce odinioară s'a petrecut pe Golgota? Poți să rămâi nepăsător față de fenomenele naturii, ce s'au deslănțuit în acel timp?

Dacă stânca s'a despiciat, oare inima ta să fie mai tare decât piatra? Noi îți reamintim încă odată: „Astăzi dacă ți-se vestește cuvântul, să nu-ți impietrești inima.“ (Evrei 4, 7). —

IONEL ȚOPA.

MATERIAL PENTRU INTRUNIRILE TINERETULUI

TRADUCERI DE
LIVIU MUNTEANU și IONEL BRANEA

Temë biblice

SFATURI PENTRU ACEIA CARE IAU PARTE LA SERVICIUL DUMNEZEESC

1. Pregătiți-vă pentru serviciul Divin în cămăruța voastră, nu înaintea oglindei.
2. Veniți de vreme la adunare și întrebuițați pentru meditare și rugăciune momentele care vă mai rămân înainte de începerea serviciului.
3. Oricine ar fi predicatorul, considerați cuvântarea lui ca venind dela Dumnezeu.
4. Rugați-vă înainte, în timpul și după cuvântare pentru predicatorul care vorbește și pentru ceie ascultă împreună cu voi.
5. Fiți plini de iubire unii față de alții. Salutați cordial pe cei ce sunt în jurul vostru. Primiți cu bunătate pe cei străini, și pe cât vă este cu putință faceți-le loc pe scaunele voastre; totul să se facă cu respect, și pentru gloria lui Dumnezeu.
6. Fiecare să dăruiască după mijloacele sale. Nu cheltuiți banii voștri pe lucruri absolut nefolositoare, pentru nimicuri și mode și nu vă micșorați darurile voastre pentru lucrarea lui Dumnezeu. Economisiți întotdeauna din lucrurile, care vă privesc mai întâi pe voi și pe urmă din cele ce se referă la lucrarea Domnului.

X.

VIAȚA ZILNICĂ A CREȘTINULUI

1. Zilnic păcatul să-l urăști și și-l lașă.
2. Zilnic la Domnul s'aduci ce te apasă.
3. Zilnic te roagă, să scapi de ispită.
4. Zilnic răbdare în tot ce te agită.
5. Zilnic apucă din harul ce'nbie.
6. Zilnic să crești până la bărbăție.
7. Zilnic te pleacă în adâncă umilință.
8. Zilnic te înalță mai sus în credință.
9. Zilnic să lupți lupta cea bună.
10. Zilnic să cauți a fugi de minciună.
11. Zilnic grăbește să arăți îndurare.

12. Zilnic să învingi orice rea înclinare.
13. Zilnic iubește, crede și speră.
14. Zilnic să prosperi în credință cu Domnul.
15. Zilnic să te încrezi în Mântuitorul.
16. Zilnic să te rogi și să ceri ajutorul Domnului.
17. Zilnic să te rogi și să cetești sf. Scriptură.
18. Zilnic să ai pe Domnul în inimă și pe buze.
19. Zilnic să fii ca o sare și ca o lumină.
20. Atunci ai trăit viața creștină.

ȘT. D.

LUCRURI NECESARE

- Fără vărsare de sânge nu este iertare (Evrei 9. 22).
 Fără credință nu putem fi plăcuți înaintea lui D-zeu (Evr. 11. 6).
 Fără sfințenie nimeni nu poate vedea pe Domnul (Evrei 12.14).
 Fără fapte credința este moartă (Iacob 2. 26).
 Fără iubire suntem o aramă zăngănitoare (I Cor. 13. 1-3).
 Fără Isus nu putem face nimic (Ioan 15. 5).

CE AVEM PRIN ISUS

BCU Cluj / Central University Library Cluj

- Avem mântuire prin Sângele Său Efes. 1. 7.
 Avem viața vecinică Ioan 3. 36.
 Avem un mare preot Evrei 4. 14.
 Avem Duhul Sfânt dela Dumnezeu I Cor. 6. 19.
 Avem făgăduința II Cor. 7. 1.
 Avem îndeplinite cuvintele profeților II Petru 1. 19.
 Avem o puternică ancoră pentru sufletul nostru Evrei 6. 19-20.

INVITAȚIE LA MÂNTUIRE

- Umblați cu mine Isaia 45. 22.
 Veniți la Mine Mat. 11. 28.
 Rămâneți în Mine Ioan 15. 4.
 Invățați dela Mine Mat. 11. 29.
 Urmați-Mă Ioan 21. 15.
 Vino cu Mine Cânt. Cânt. 4. 8.
 Veghiați cu Mine Matei 26. 38.

PSALMUL 23

- O viață fericită v. 1, 2, 3, 5, 6.
 O moarte fericită v. 4.
 O Mântuire fericită v. 6.

Cu prilejul Sărbătorii Învierii Domnului, îndemnăm pe abonații și cititorii noștri să-și înalțe sufletul și inima spre Cel înviat din morți : Isus Domnul Slavei.

Ilustrațiuni

EXISTA O GHICITOARE,

care sună așa: „Unde se găsește țara în care munții n’au înălțime, pădurile nu au umbră, unde apa râurilor și a fluviilor nu este curgătoare și mările nu au apă?”

Răspuns: „Acea țară se găsește pe hartă!”

Acum o altă întrebare: „Ce fel de creștinism este acela care nu are dorința după curăție sufletească și nici dorința de a fi biruitori în ispită, care nu cunoaște bucuriile și nici întristările Comunității împreună cu Mântuitorul, care nu lasă ca inima lui să ardă de bucurie în el și în vorbele lui, care nu are îndemnul pentru rugăciune și pentru cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu?”

Răspuns: Un asemenea creștinism, este un creștinism închipuit, fals. Dar foarte mulți trăesc în această închipuire că ar fi creștini și nu cunosc altceva decât acest creștinism de formă. Ei cred că au totul în ordine, înșelându-se pe sine. Această înșelăciune de sine este într’o foarte mare măsură primejdioasă, mai ales atunci când ocolește lucruri de o neobicinuit de mare însemnătate, cari sunt în legătură cu vecinicia: *Mântuire*

vecinică sau condamnare vecinică.

Acest creștinism de formă poate fi foarte bine asemănat cu harta pe care munții nu au înălțimi, apele nu curg, pădurile nu au umbră și mările nu au apă.

Însă o închipuire nu este o realitate. Este o pronunțată deosebire între înfățișare și starea adevărată: *lipsește viața.*

Cu multă demnitate și seriozitate a spus Mântuitorul în pilda Sa, despre ușa încuiată, în fața căreia vor sta acei ce s’au înșelat singuri: Doamne, Doamne, deschide-ne (Luc. 13.25).

Vei sta și tu afară, odată
La ușa ce va fi încuiată?
Frângându-ți mâinile îndurerat
Pentru că ai întârziat?

Isus spune: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine“ (Apoc. 3. 20).

Nu ține ușa inimei tale încuiată pentru Domnul Isus, pentru că să nu găsești și tu deasemeni încuiată ușa îndurării.

Abonați și răspânziți „Vestitorul Creștin“

O FRUMOASĂ INSCRIȚIE DE PE UN MORMÂNT

Fritz Reuter, un cunoscut poet din nordul Germaniei, și-a scris înainte de a muri, o splendidă inscripție, care urma să fie așezată pe piatra mormântală. Aceasta este o dovadă că și el deasemenea a fost creștin.

Sună așa:

„Inceputul și sfârșitul, o Doamne ale Tale sânt,
Spațiul dintr'acestea, mi-a fost
viața pe pământ.
Am rătăcit în înlunec și n'am
găsit hodină,
La Tine Doamne-i claritate și
Casa Ta-i lumină.“

CUM NE EXPLICA INVIEREA, UN CEASORNIC

Un învățător al unei școli Duminecale a încercat într'o Duminică de Paști să explice mai bine elevilor săi minunea învierii.

Învățătorul scoase ceasul său din buzunar, care era băgat într'un toc (port ceas) îl ridică în sus și întrebă pe școlari: „Ce am eu aici?“ „Un ceas“. „Foarte adevărat; acum vedeți voi, cum eu am să iau afară ceasul din tocul său.“ Pe urmă ținu tocul într'o mână iar ceasul într'alta.

„In care mână este acum ceasul?“ „In mâna dreaptă“ răspunse un băiat. „De unde știi tu aceasta?“

„Pentru că aud cum bate“. „Foarte adevărat“, iubitul meu băiat; așa dar a-ți văzut că ceasul oriunde ar fi fără toc, totuși el bate și ne arată timpul.

Tot așa este și cu noi oamenii, iubiți copii. Corpul vostru, care va fi îngropat, este numai tocul; sufletul vostru va trăi mai departe, va gândi mai departe, la fel ca și ceasul care luat din tocul său, continuă se meargă mai departe. Și voi veți învia din moarte, la fel cum și Cristos a înviat în dimineața zilei de Paști.

O DORINȚA BUNA

Profesorul Tholuc din orașul Halle (Germania) a întrebat odată pe când călătorea prin Italia pe un simplu vizitii care-i conducea trăsura, care este cea mai mare dorință a inimei sale.

Acesta răspunse: „MORIRE IN

PACE CON DIO — A MURI IN PACE CU DUMNEZEU.“

Tholuc mărturisește: „Nimic din toate splendorile și mărețiile pe care le-a văzut în Italia, nu mi-au făcut o mai adâncă impresie, decât cuvintele acestui simplu om.“

Sunt creștini ce doresc să aibe un creștinism ieftin și sunt gata să slujească lui Dumnezeu, dacă au ceva de câștigat.

Mulți vorbesc despre Dumnezeu, dar nu umblă pe căile lui Dumnezeu. Ei au Biblia în cap, nu în inimă. Alături de douăzeci de vorbe, n'au nici o faptă de creștin. Pomi doar cu frunze, fără rod.

LECȚIUNILE ȘCOALEI DUMINECALE

Traduceri de LIVIU MUNTEANU

Duminică 1 Aprilie 1934

RĂSTIGNIREA LUI ISUS

LECȚIA: Ioan 19. v. 17—30

CUVÂNT DE AUR: „*Să ne uităm țintă la Căpelenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus*“. Evrei 12. 2.

Explicațiuni

Golgota, căpățână sau „locul căpățânii“, este locul unde a fost răstignit Isus. Se află între miez-noapte și apus de Ierusalim, în afară de cetate, în apropiere de un drum umbelat, unde se afla și o grădină (Ioan 19. 41). Era locul unde se executau hotărârile de moarte, de unde și-a luat și numele de „locul căpățânii“. Acest nume apare numai în Noul Testament.

Crucificarea, era mijlocul de ucidere al celor osândiți la moarte, așa cum în unele țări se folosește spânzurătoarea. Răstignirea era felul cel mai nemilos de osândă folosit de unele popoare răsăritene printre care și Persii (Estera 7. 9) Condamnatul era pironit pe un stâlp în formă de T. Cuvântul cruce (latinește *crux*, grecește *stauros*) înseamnă stâlpul rușinei sau al chinului.

Invățăminte

Purtarea *crucei*. A purta crucea, înseamnă a suferi. Isus purtându-și crucea, a suferit pentru noi. (I Petru 2. v. 23—24) Isus cere celor ce-l urmează să-și poarte fiecare crucea lui, Matei 10. 38. Acei ce nu vor să sufere pentru Isus, sunt socoliți vrăjmași ai crucei. — Filip 3. 18. Dacă suferă cineva pentru că este creștin,

să nu-i fie rușine. I Petru 4. v. 15-16.

Cei ce s'au pocăit și-au răstignit omul cel vechiu (Romani 6. 6) împreună cu Isus, și-au răstignit firea pământească cu palmele și poftelile ei. Galateni 5. 24.

Câteva comparații: Ierusalim și Golgota: Orașul „evlaviei“ alături de „locul căpățânii“. Eden și Golgota: Paradisul pierdut și regăsit. Sinai și Golgota: Legea și Evanghelia. Moria (Geneza 22) și Golgota: umbra și ființa. Ghetsimani și Golgota: suferința sufletească și trupească.

Onoarea dată lui Isus. Onoarea dată de Israelul orbit, era dată în chip baljocorilor: „*Regele Iudeilor*“ a purtat povara crucei, i-au dat oțel, i-au prădat hainele, i-au dat un titlu. Cum onorează creștinii de azi pe Domnul Isus?

Psalmul 22 descrie foarte deslușit suferințele Mântuitorului.

Aplicațiuni personale

1. Sunteți gata să suferiți pentru Isus?
2. Cum onorați voi pe Domnul Isus?
3. Căutați voi binecuvântările izvoare din Golgota?

Duminică 8 Aprilie 1934

INVIEREA LUI ISUS

LECȚIA: Ioan 20 v. 1—18

CUVÂNT DE AUR: „*Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în veșii veclor.*“ Apoc. 1. 17—18.

Explicațiuni

Mormântul la Iudei. Iudeii își îngropau morții în pământ, în locuri anume destinate pentru acest scop.

Mormântul era zidit în stâncă sau pământ, și avea o ușă, care era asuprată cu o piatră mare. (Matei 27.60) Erau, deci, la fel ca mormintele bogătașilor, numite cavouri. După legea lui Moise, oricine se atingea de un mort sau de un mormânt era necurat (Numeri 19. 16), deaceia mormintele erau văruite (Matei 23. 27). Tot pentru a se înlătura atingerea de mormânt, acestea uneori erau făcute în așa fel că nu se cunoștea prezența lor (Luca 11. 44).

Înmormântarea lui Iudei. Când înceta din viață un Iudeu, familia îl plângea cu glas tare; vecinii și rudele se adunau în casa mortului și plângeau toți în același fel. Mortul era mai întâi scaldat (Fapte 9. 37) trupul uns cu mirodenii (Marcu 14. 8) și înfășurat în fășii de pânză (Ioan 11.44). În mormânt se puneau mirodenii care care să împrăștie mirosul greu. (2 Cronici 16. 14).

Invățăminte

Exemplu de credincioșie. Prima persoană care a sosit la mormântul Domnului Isus, a fost Maria Magdalena, din cetatea Magdala de lângă lacul Gheenezaret. Ea fusese săpănită de 7 draci, pe care i-a scos Domnul Isus (Luca 8. 2). Primise astfel pace, bucurie sufletească deaceia îl însoțea în propovăduirea Evangheliei, slujindu-l cu ce avea. În momentul răstignirii Domnului, ea a rămas lângă cruce, în timp ce toți ceilalți s'au împrăștia. În zorii zilei întâia, a fost cea dintâi care a sosit la mormânt, și, în timp ce ucenicii care au alergat la mormânt, s'au dus acasă, ea a rămas și astfel a avut prilejul să vadă pe Isus ce înviase, primind un nou serviciu de îndeplinit.

După cum arată unii care au cercetat mai temeinic Biblia, Maria Magdalena ar fi femeia păcătoasă de care este vorba în Ev. Luca cap. 7 v. 36-50.

Isus e viu. Învierea lui Isus este un fapt dovedit îndeajuns, de mărturiile atât acelor păgâni, din timpul Său cât și de Sfintele Scripturi.

În această privință cei 4 evangheliști

ne dau o descriere unitară, cu toate că ficcare a scris Evanghelia sa, fără ca să fie înțeleși între ei, dovadă înălțită și de Ap. Pavel în I Corint. 15 v. 4—8. Biblia ne vorbește despre 12 cazuri, în care Isus s'a arătat ucenicilor, după înviere.

Prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea pentru toți (Evrei 2. 9) și nu era cu puțință să fie ținut de ea (Fapte 2. 24).

Isus e viu, și stă la dreapta lui Dumnezeu. Fapte 7. 55.

Isus e viu și în inima celor ce s'au devotat Lui.

Domnul, în rugăciunea Sa a spus: „Eu în ei și Tu în Mine (Ioan 17. 23) Ap. Pavel dă multe mărturii în aceeași privință: 2 Cor. 13. 5; Galateni 2. 20; Coloseni 1. 27. Cine are dovada învierii lui Isus în inima sa, s'o facă cunoscut și altora.

Cum primesc oamenii vestea învierii. Unii cred ca și Ioan (Ioan 20. 8) alții nu cred de îndată, ca Petru, sau ca Toma, cari totuși în urmă au crezut.

Asemănarea cu Iona (Matei 12. 40) și Iosif (Geneza 45. v. 1—4).

Duminică 15 Aprilie 1934

TOMA NECREDINCIOSUL

LECȚIA: Ioan 20 v. 19—29

CUVÂNT DE AUR: „*Ferice de cei ce n'au văzut și au crezut.*“ Ioan 20.29.

Explicațiuni

Toma, (Geamănul) unul din cei 12 Apostoli.

Evangheliștii Matei, Marcu și Luca, trec în lista apostolilor pe Toma alături de Matei, de unde se crede că ar fi fost frați gemeni. (Matei 10. 3. Marcu 3. 18. Luca 6. 15).

Invățăminte

Lipsa prezenței lui Isus. Prezența lui Isus era necesară în mijlocul ucenicilor, pentru că aceștia nu aveau încă siguranță învierea Sale (Luca 24. 36); și pentru că erau fricoși.

Prezența lui Isus a risipit îngrijorarea lor adâncă. Au primit pace și bucurie în inimele lor, în urma salutului Domnului Isus. S'au convins de învierea Mântuitorului, și au primit însărcinarea de a duce vestea cea bună în lume.

Din arătarea lui Isus ucenicilor săi, învățăm că Domnul este aproape de cei cuprinși de îngrijorare. La fel ca și Domnul, toți cei ce fac parte din Biserica Sa, vor învia în trupuri ne-supuse putrezirii. (I Cor. 15. 40—49).

Pericolul lipsei dela adunare. Toma a lipsit din mijlocul Apostolilor; la prima arătare a Domnului. Astfel a rămas în întunericul îndoielei, din cauza lui însăși: arătându-și fășiș necredința cu privire la înviere. Deaceia Ap. Pavel scrie: „Nu părăsiți adunarea“ (Evrei 10. 25).

Toma s'a lăsat condus de firea lui pământescă, din care cauză a avut o așa mare pierdere spirituală. Trebuie să ne lăsăm întotdeauna conduși de Duhul lui Dumnezeu. (Romani 8. 9).

Sinceritatea lui Toma. Apostolul Toma căuta întotdeauna să fie bine lămurit, nevrând să aibe o credință întemeiată pe povestirile oamenilor; adică să nu aibe o credință superstițioasă. (Ioan 14. v. 5).

Domnul Isus n'a muștrat dorința de a cerceta a lui Toma, căci El doarește ca toți oamenii să vină la cunoștința adevărului (I Timotei 2. 4) și nu lasă să se piardă nici unul dintre ai Săi.

Aplicațiuni personale

1. Vă dați seama că sunteți în prezența Domnului?

2. Cunoașteți pierderile ce le aveți prin lipsa dela Școala Duminecală?

Duminică 22 Aprilie 1934

ARĂTAREA LA MAREA TIBERIADEI

LECTȚIA: Ioan 21. v. 1—4

CUVÂNT DE AUR: „Isus Cristos este acelaș ieri, azi și în vecl.“ Evrei 13. 8.

Explicațiuni

Marea Tiberiadei. Marea cunoscută de Iudei, sub acest nume era lacul Ghenezaret. In vechime purta numele de Chineret (Numeri 34. 11) Pe timpul lui Isus se numea Marea Galileiei (Matei 4. 18), Lacul Ghenezaret (Luca 5. 1). Cam vre-o 50 ani dela nașterea lui Isus, Irod Antipa, a zidit pe malul lacului, un oraș în cinstea împăratului roman Tiberiu, de unde a luat apoi numele de „Marea Tiberiadei“.

Lungimea cea mai mare este între revărsarea Iordanului și Samach (21 km.) iar lățimea cea mai mare este între Magdala și Kursi (12 km.). In dreptul celășii Tiberiada, lățimea este de 8—9 km. Are o suprafață de 170 km. pătrați. Adâncimea cea mai mare: 42—48 metri, însă se află la 208 metri sub nivelul mărei Mediterane. Apele sunt limpezi și dulci, putând fi întrebuințate la băut. Lacul este plin de pești, ce aveau căutare la Roma.

Invățăminte

La lucru fără Isus. Cei 7 ucenici (v. 2) au pornit la pescuit pe Marea Tiberiadei. Toți l-au urmat pe Petru, fără să se mai certe pentru întâietate. Cu toate că marea era plină de pești, n'au prins nimic. Ce învățăm de aici? Marea, închipue lumea. Petru a fost chemat să fie „un pescar de oameni“. La fel ca și Petru, toți cei ce pornesc la lucrarea de câștigarea sufletelor, fără Domnul Isus, nu izbutesc, se ostenesc în zadar.

Sub îndrumarea lui Isus. Isus este aproape de ai Săi, să le ajute, însă ei nu-l recunosc. El cunoaște nevoile, trebuințele noastre (v. 5; Matei 6. 32) Cei ce sunt ai lui Isus, trebuie să spună greutățile ce întâmpină. (I Petru 5. 7). Urmează apoi îndrumarea într'o direcție nouă (v. 6). Ascultarea și credința, aduce binecuvântare în lucru.

Aplicațiuni personale

1. Cercelăm noi întotdeauna, dacă

Domnul este prezent în mijlocul nostru?

2. Stăm noi sub îndrumarea Domnului?

3. Aducem noi rodul lucrului nostru, la Isus?

Duminică 29 Aprilie 1934

„MĂ IUBEȘTI?”

LECTIA: Ioan 21 v. 15—17

CUVÂNT DE AUR: „*Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi.*” I Ioan 4. 19.

Invățămintă

Petru, la examen. La prima examinare a lui Petru, în timp ce Isus era dus la judecată, a căzut, lepădându-se de Domnul de trei ori. Acum tot de trei ori l-a întrebat Domnul dacă-l iubește. Înainte de a fi pus în lucru trebuia examinat, dacă a înaintat.

Petru a reușit la examen. Răspunsurile sale arată întristarea (v. 17)

față de întrebarea repetată a Domnului, cecace îi amintea de trecutul lui; vindecat de lăudăroșie, și-a arătat iubirea față de Domnul Isus.

Petru s'a schimbat cu totul. Dacă ar fi fost întrebat înainte de răstignire, poate ar fi răspuns: „Sunt gata să mor pentru Tine”. De astădată se arată mai umilit.

Pășunarea oilor. Păstorul se îngrijește ca turma să aibe pășune, purtând de grijă atât pentru cei mici cât și pentru cei mari. Apostolul Petru a înțeles cum trebuie să fie un adevărat păstor (I Petru 5 v. 2—3).

Condițiuni pentru admitere

1. Înainte ca Domnul să cheme pe cineva la lucru, trebuie să-și pună rânduială în viața duhovnicească.

2. O reînnoire desăvârșită. Să aibe răbdare, să fie umilit. Lucrul se începe cu cele mici (mielușcii) și se ajunge la cele mari (oile).

Deosebirea între „Simon” și „Petru”. Simon înseamnă ascultare, iar Petru înseamnă piatră. Mântuitorul îi spune numele cel dela părinți.

DUMNEZEU ÎN NATURA

— Ce freamăt se aude,
Prin crâng și prin stejari?
— Așa slăvesc pe Domnul,
Copacii mici și mari.

— De ce se îmbracă floarea,
Ca și un giuvaer?
— Prin haină preamărește,
Pe Dumnezeu din cer.

— Dar păsările în codru,
Ce tot cântă în cor?
— Prin cântări proclamă
Pe-al lumii creator.

Și eu, într'una, Doamne,
Te slăvesc prin al meu cânt,
Și laud fără încetare,
Numele Tău cel sfânt.

Adresa Comunității : Str. Ștefan Ciobanu, 16—18.